



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců  
Lubomíra Majerčíka a Mariana Kokeše v právní věci

žalobce: Z. Š.  
zastoupen Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou  
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha

proti  
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje  
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2024, č. j. JMK 57160/2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2024, č. j. JMK 57160/2024, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám jeho advokátky Mgr. Rebeky Mořovské Židuliakové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

### **Odůvodnění:**

#### **I. Vymezení věci**

1. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného, které potvrdilo rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „InfZ“). Povinný subjekt jako důvod nevyhovění žádosti uvedl, že požadovanou informaci nedisponoval v době vyřizování žádosti, ani mu zákon neukládal ji mít, neboť byla součástí správního spisu, který zaslal v souladu se zákonem kvůli vyřízení odvolání nadřízenému správnímu orgánu.

#### **II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě**

2. Žalobce akceptuje tezi, že žalovanému byl spis zapůjčen, a tudíž povinný subjekt spisem nedisponoval v den podání žádosti, tj. 3. 3. 2024. Žalobce však konstatuje, že povinnému subjektu byl dotčený spis vrácen dne 15. 3. 2024.
3. Lhůta pro poskytnutí informace přitom činí 15 dní. Posledním dnem lhůty pro poskytnutí informace tak bylo pondělí 18. 3. 2024. Od 15. 3. 2024 informací povinný subjekt tedy již disponoval. Nicméně vydal rozhodnutí o odmítnutí dříve než v poslední den lhůty pro vyřízení žádosti. Takový postup nelze akceptovat v případě, kdy povinný subjekt nedisponuje informací pouze dočasně. Povinný subjekt měl vrácení spisu očekávat a vyčkat s vyřízením žádosti. Případně měl žalovaného telefonicky kontaktovat a zjistit stav věci. Žalobce navíc nerozumí tomu, z jakého důvodu byl žalovanému zapůjčen spis v podobě originálu i kopie.
4. Poté, co žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, běžela povinnému subjektu patnáctidenní lhůta dle § 16 odst. 2 InfZ, ve které sám povinný subjekt mohl již odvolání vyhovět a informaci poskytnout.
5. Z § 16 odst. 5 InfZ rovněž vyplývá, že nadřízený orgán je povinen přezkoumat nejen zákonnost rozhodnutí, ale i to, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti, přičemž ty přezkoumává ke dni svého rozhodování. Ke dni rozhodování žalovaného důvody pro odmítnutí žádosti dány již nebyly, což bylo žalovanému známo, neboť žalovaný věděl, že spis již povinnému subjektu vrátil. Žalovanému tak nic nebránilo v tom, aby rozhodl dle věty druhé citovaného ustanovení, tj. přikázal povinnému subjektu, aby žalobci ve lhůtě nejvýše 15 dnů informaci poskytl.
6. S ohledem na skutečnost, že povinný subjekt správním spisem již disponuje (a to již ode dne 15. 3. 2024), nejsou dány důvody pro odmítnutí žádosti, žalobce navrhuje, aby soud dle § 16 odst. 6 InfZ kromě rozhodnutí žalovaného zrušil též rozhodnutí povinného subjektu a přikázal povinnému subjektu žalobci informaci poskytnout.

#### **III. Vyjádření žalovaného**

7. Žalovaný s žalobními tvrzeními nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné.
8. Žalovaný pro úplnost dodal, že vydal dne 4. 1. 2024 rozhodnutí, č. j. JMK 4125/2024, kterým zrušil dřívější odmítavé rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 24. 11. 2023, č. j. OPD 53513/23-25, jehož předmětem byla taktéž žádost o informace, jíž se žadatel domáhal poskytnutí jiných informací ze stejného správního řízení (dříve žádal o fotografii

z rychloměru a úřední záznam policistů). Tímto rozhodnutím byl postup povinného subjektu vyhodnocen jako nezákonný, neboť individuální okolnosti nasvědčovaly tomu, že povinný subjekt měl vytvořit kopii spisového materiálu. Obecně však lze tvrdit, že za normálních okolností takovou povinnost zákon neukládá. Ve vztahu k této jiné žádosti povinný subjekt dne 2. 2. 2024 poskytl informaci částečně. Proti tomu žalobce brojil odvoláním, které žalovaný zamítl dne 29. 2. 2024. Kopie spisu byla v souvislosti s odvoláním předána žalovanému dne 23. 2. 2024 (doručena dne 27. 2. 2024). Rozhodnutí pak bylo žalobci doručeno dne 7. 3. 2024 a spolu se spisem (i kopií) bylo předáno zpět orgánu I. stupně (doručeno dne 15. 3. 2024). Co se týče originálu spisu, dne 27. 2. 2024 si jej žalovaný po povinném subjektu vyžádal v souvislosti s řízením o žalobě, kterou podal účastník činný v dané věci. Ten byl odeslán dne 28. 2. 2024 (doručen dne 3. 3. 2024) a následně dne 20. 3. 2024 byl odeslán Krajskému soudu v Brně. Proto byla kopie spisu vytvořena. Povinný subjekt tedy nedisponuje ode dne 28. 2. 2024 originálem spisu a kopií spisu nedisponoval v období od 23. 2. 2024 do 15. 3. 2024.

9. Žalovaný odmítá názor, že by měl vyčkávat s vyřízením žádosti do posledního dne lhůty. Je žádoucí, aby žádosti byly vyřizovány co nejdříve. I přes tvrzenou dočasnost překážek, neměl povinný subjekt důvod se domnívat, že mu bude spis do uplynutí lhůty k vyřízení žádosti vrácen. Mimoto vyřízením žádosti se právo žalobce žádat o informace nevyčerpal a mohl tak učinit znovu.
10. K žalobci navrhované aplikaci § 16 odst. 5 InfZ žalovaný argumentuje, že nemusel v době řízení o odvolání vědět, že překážky zabraňující poskytnutí informace již odpadly. Žalovaný věděl pouze, kdy spis povinnému subjektu odeslal a kdy mu byl doručen. Nemohl ale vědět, že spis měl povinný subjekt v období, kdy bylo vedeno odvolací řízení a též nemohl vědět, že ve spise byla podána nová žádost. Lze pouze uzavřít, že ze spisu vyplývalo, že povinný subjekt během řízení o žádosti nedisponoval se spisem a nic nesvědčilo o opaku.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

#### IV. Replika

12. Žalobce zdůraznil, že požadovaná informace se dostala do dispozice povinného subjektu dne 15. 3. 2024. Dle § 16 odst. 5 InfZ přezkoumává nadřízený orgán zákonnost rozhodnutí, i to, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Ke dni rozhodování žalovaného, jakožto nadřízeného orgánu, však důvody pro odmítnutí žádosti neexistovaly, neboť žalovaný věděl, že byl spis povinnému subjektu vrácen (sám mu jej vrátil).
13. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kopie spisu byla povinným subjektem předána (v souvislosti s odvoláním v jiném řízení o žádosti o informace) dne 23. 2. 2024 (doručení 27. 2. 2024). S ohledem na patnáctidenní lhůtu k rozhodnutí tak bylo povinnému subjektu zřejmé, že kopie spisu mu bude nejpozději dne 14. 3. 2024 zaslána zpět. Za těchto specifických okolností žalobce vskutku nevidí důvod, aby bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, může-li povinný subjekt oprávněně předpokládat, že ve lhůtě pro poskytnutí informace bude požadovanou informací disponovat.
14. Žalobce dovozuje, že odvolací orgán rozhoduje na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodování. O tom, že rozhoduje dle právního stavu ke dni svého rozhodování, svědčí též vyjádření žalovaného, který sám odkazuje na nutnost zrušení rozhodnutí v případě eventuální změny právního předpisu. To však není v souzené věci relevantní, neboť

nyní došlo ke změně nikoli právního, ale skutkového stavu. Právě z vlastní činnosti nadřízeného orgánu bylo žalovanému zřejmé, že důvody pro odmítnutí žádosti dány nejsou. To je zřejmé i z napadaného rozhodnutí, ve kterém žalovaný sám uvedl, že mu je známo, že spis byl povinnému subjektu vrácen jen několik dní po vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

15. K možnosti podat novou žádost žalobce uvádí, že snahou povinného subjektu je informaci neposkytnout. Žalobce si nedokáže vysvětlit, z jakého důvodu mu povinný subjekt nevyhověl formou autoremedury v době, kdy již informaci měl. Žalobce podal odvolání dne 2. 4. 2024. K tomuto dni povinný subjekt spisem již přibližně dva týdny disponoval. Povinný subjekt však raději předal odvolání nadřízenému orgánu s návrhem na potvrzení rozhodnutí.
16. Žalovaný přitom věděl, že spis odeslal zpět povinnému subjektu dne 14. 3. 2024 a věděl tedy, že důvody pro neposkytnutí informace odpadly. Argumentace žalovaného postavená na hypotetických situacích, které konstruuji scénáře o možném pohybu spisu, je nepřesvědčivá.

## V. Posouzení věci soudem

17. Soud za splnění podmínek pro rozhodnutí ve věci bez nařízení ústního jednání (§ 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále „s. ř. s.“) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

### *V. 1 Zákonnost napadeného rozhodnutí*

18. Žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím ze dne 15. 4. 2024, č. j. JMK 57160/2024, odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 14. 3. 2024, č. j. OPD-23109/24-11, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 3. 3. 2024. Povinný subjekt byl žalobcem podle InfZ požádán o poskytnutí dokumentu „*oznámení o přestupku*“, který byl součástí řízení vedeného povinným subjektem pod sp. zn. OPD-40589/23-KOU/PŘ. Žádost povinný subjekt odmítl podle § 11b InfZ se zdůvodněním, že povinný subjekt požadovanou informaci momentálně nemá a povinnost ji mít mu ani nevyplývá ze zákona, a to z důvodu, že mu zákon prikazoval postoupit spis v souvislosti s odvoláním nadřízenému správnímu orgánu.
19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sdělil, že povinný subjekt dle § 11b InfZ může odmítnout poskytnutí informace, které nemá, pokud zároveň nemá ani zákonnou povinnost jí disponovat. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že povinný subjekt informací nedisponoval, neboť spis se v době vyřizování žádosti nacházel u žalovaného, přičemž povinnému subjektu zákon neukládal pořizovat si jakékoliv kopie spisu. Z těchto úvah žalovaný dovodil, že povinný subjekt neměl povinnost disponovat žádanou informací ve smyslu § 11b InfZ a poprávu žádost žalobce odmítl.
20. Jádrem věci tedy spočívá v tom, zda povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem, pokud odmítl poskytnout požadovanou informaci z důvodu, že spisový materiál neměl momentálně fyzicky k dispozici.
21. Mezi účastníky přitom není sporu o tom, že v době od podání žádosti dne 3. 3. 2024 do vydání prvostupňového rozhodnutí dne 14. 3. 2024 neměl povinný subjekt spis fyzicky

k dispozici. Spor je veden v té rovině, zda dočasná fyzická nedostupnost spisu sama o sobě zakládá důvod pro odmítnutí žádosti o informaci.

22. Soud po zhodnocení věci dospěl k závěru, že povinný subjekt nepostupoval v souladu se zákonem při vyřizování žádosti žalobce.
23. Ze správního spisu vyplývá, že povinný subjekt obdržel žádost žalobce o informace dne 3. 3. 2024, přičemž ji vyřídil ve smyslu § 15 odst. 1 InfZ odmítnutím dne 14. 3. 2024, tj. 2 dny před uplynutím lhůty k vyřízení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ. Mezi účastníky je přitom nesporné, že v době od podání žádosti do jejího vyřízení povinným subjektem dne 14. 3. 2024 nedisponoval povinný subjekt ani originálem spisu, ani jeho kopií, neboť se oba spisové materiály fyzicky nacházely u nadřízeného správního orgánu. Z vyjádření správních orgánů vyplývá, že žádaný dokument byl součástí spisu, který byl dne 28. 2. 2024 zaslán žalovanému, jakožto odvolacímu orgánu. Povinnému subjektu byl spis odeslán zpět až dne 14. 3. 2024; obdržel jej dne 15. 3. 2024, tedy po vyřízení žádosti. Povinný subjekt též zdůraznil, že sice existuje kopie předmětného spisu, avšak ta byla též postoupena nadřízenému orgánu v souvislosti s odvoláním vedeným proti jiné žádosti žalobce (sp. zn. OPD-53513/23-TUL/106). Kopii v době vyřizování žádosti též nedisponoval.
24. Rozhodná právní úprava (zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů), stanoví:

## § 2

(1) Povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

## § 11b

Povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplyvá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.

25. Z posledně citovaného ustanovení vyplývá, že pokud povinný subjekt nemá požadovanou informaci a zároveň ho nestíhá povinnost ji mít, žádost odmítne. Platí též, že za situace, kdy má povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost určitými údaji disponovat, přičemž zjistí, že tyto informace nemá, neboť byly „vymazány nebo odstraněny“, má „povinnost je opět vytvořit“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41). Povinný subjekt je přitom povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici (viz důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb.). Lze tedy shrnout, že pokud má povinný subjekt povinnost dle zákona mít danou informaci, musí ji poskytnout. I kdyby jimi nedisponoval, má povinnost si je opatřit. Povinnost uchovávat příslušnou informaci či ji disponovat může ze zvláštního právního předpisu vyplývat také implicitně a Nejvyšší správní soud tuto povinnost interpretuje poměrně široce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67).

26. Soud však naznal, že povinný subjekt informaci měl a byl povinen ji mít. Povinný subjekt byl původcem předmětné informace. Podle § 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se v každé věci zakládá spis a správní orgán jej vede. To, že je fyzicky informace (její nosič) dočasně zaslána jinému subjektu (podle zákonem předvídaného postupu), na těchto závěrech nic nemění. Soud tedy o věci uvážil tak, že, zaprvé, povinný subjekt nesplnil první podmínku daného ustanovení, a to, že informaci nedisponuje. Zákonný pojem „nemá“ obsažený v § 11b InfZ je třeba vykládat materiálně. Dočasná fyzická nedostupnost spisu sama o sobě nezakládá důvod pro odmítnutí žádosti, může-li povinný subjekt informaci získat způsobem, který nevyžaduje nepřiměřené úsilí (takovému výkladu nasvědčuje i § 11b InfZ, *in fine*, ze které plyne, že i pokud by povinný subjekt informaci neměl a neměl ani povinnost ji mít, poskytne ji, pokud je zjistitelná jednoduchým úkonem z jiných informací, které má). Pod zákoným pojmem jednoduché úkony lze přitom rozumět úkony, které nevyžadují složité právní nebo technické operace [například nahlédnutí do spisu, vyžádání kopie nebo vyhledání v evidenci (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2026, č. j. 6 As 18/2026-45, bod 28)].
27. Soud tedy vycházel z premisy, že pokud lze požadovanou informaci získat jednoduchým úkonem (např. vyžádáním kopie), je povinností povinného subjektu tak učinit (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2026, č. j. 6 As 18/2026-45, bod 28). Situaci povinného subjektu nelze hodnotit tak, že by nebyl schopen informaci obstarat, pokud by vyvinul přiměřené úsilí k jejímu získání, pokud se nacházela v jeho spise, byť v rozhodnou chvíli nikoliv v jeho dispoziční sféře. Soud totiž nenachází v tvrzení žalovaného jakoukoliv zmínku o tom, že by povinnému subjektu bránilo v obstarání si informace těžce zvládnutelné překážky.
28. K dočasné nedostupnosti spisu jako možnému důvodu pro odmítnutí žádosti se i Nejvyšší správní soud staví zamítavě. Např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2021, č. j. 10 As 292/2020-28, řešil otázku, zda povinný subjekt mohl odmítnout poskytnutí aktuálního soupisu spisu, protože originál kompletní spisové složky zaslal krajskému soudu (který si spis vyžádal k jiné projednávané věci). Nejvyšší správní soud konstatoval, že informační zákon takový důvod pro odmítnutí žádosti nezná.
29. Podobně se k věci staví rozsudek ze dne 1. 4. 2026, č. j. 6 As 18/2026-45, který se též zabýval týž skutkovou věcí, kdy povinný subjekt předal spis nadřízenému správnímu orgánu. V dané věci Nejvyšší správní soud uzavřel, že pokud má povinný orgán určitou informaci disponovat, ale fakticky ji v dané chvíli nemá, zásadně to nic nemění na jeho povinnosti požadovanou informaci poskytnout. V bodě 26 rozsudku soud zdůraznil, že „pojem „nemá“ obsažený v § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat materiálně. Jde o skutečnou absenci obsahu (tedy informace neexistuje, byla zničena či odstraněna, případně je trvale nedostupná apod.), nikoli o dočasnou nedostupnost nosiče informace. Pokud je zřejmé, že požadovaná informace existuje, ale pouze se nachází (nacházela se v době podání žádosti) dočasně mimo faktickou dispozici povinného subjektu, nelze přijmout tezi, že povinný subjekt ztrácí nad tímto spisem jakoukoli kontrolu a nemá možnost jím jakkoli disponovat.“
30. Stejně východisko vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2026, č. j. 2 As 88/2025-33, bod 44: „[i]de o skutečnou absenci obsahu (tedy informace neexistuje, byla zničena či odstraněna, případně je trvale nedostupná apod.), nikoli o dočasnou nedostupnost nosiče informace“. Dále v bodu 45 soud pokračuje: „NSS nemůže přijmout náhled správních orgánů a městského soudu, který vede k tomu, že v okamžiku, kdy povinný subjekt spis postoupí nadřízenému orgánu (§ 88 odst. 1 správního řádu) nebo soudu (např. § 74 odst. 1 s. ř. s.,

či § 129 odst. 2 o. s. ř.), *ztrácí nad ním jakoukoli kontrolu a nemá možnost jím jakkoli disponovat*“.

31. Jestliže tedy požadovaná listina vznikla v řízení vedeném povinným subjektem, nelze přijmout výklad, že by povinný subjekt nedisponoval touto informací jen proto, že u sebe nyní spis fyzicky nemá, nebo že nemá povinnost vést kopie. Informační povinnost se totiž neodvíjí od toho, zda si správní orgán vytvořil kopie, ale od toho, zda jde o informaci vztahující se k jeho působnosti, kterou má nebo má mít. Povinný subjekt ani žalovaný přitom nezpochybňují, že požadovaná informace se vztahovala k působnosti povinného subjektu, pouze zastávají takový náhled, že informaci nebylo možné poskytnout, neboť ji povinný subjekt dočasně nedisponoval a tedy ji skutečně neměl. To, jak již bylo výše vysvětleno, není relevantním důvodem.
32. Žalobce tedy v průběhu správního řízení správně namítal, že požadovanou informaci si měl povinný subjekt vyžádat od nadřízeného orgánu. V žalobě též argumentuje, že měl alespoň telefonicky u žalovaného informaci ověřit. Tuto námitku soud shledal důvodnou.
33. Tato problematika souvisí se samotnými principy vedoucími řízení o poskytování informací. Pokud by totiž dočasná fyzická nedostupnost znamenala, že povinný subjekt informaci (či její nosič) nemá, a nemusel by ji tak poskytnout, docházelo by k nepřiměřenému zúžení povinnosti poskytovat informace dle InfZ. Soud neshledává správným takový výklad, který by zbavoval odpovědnosti povinného subjektu za informace vzniklé v rámci jeho působnosti podle aktuálního fyzického umístění spisové dokumentace, neboť takový přístup by jednak mohl vést k odmítání žádostí o informace ve značném množství případů (postoupení spisů se děje zcela běžně) a současně by mohlo docházet k tomu, že ani jeden z dotčených správních orgánů by se necítil být povinným subjektem. To, zda žadateli bude požadovaná informace poskytnuta, by pak do značné míry záleželo na posouzení „načasování“ žádosti (blíže viz bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2026, č. j. 6 As 18/2026-45). Takové důvody vycházejí spíš z nahodilé okolnosti a nezakládají právní jistotu žadatelů o informace. Pro úplnost je nutno dodat, že je jistě myslitelná i situace, kdy by fyzická nepřítomnost spisu reálně bránila vyhovění žádosti, avšak takovou mimořádnost by musel povinný subjekt promítnout do odůvodnění.
34. Judikatura Nejvyššího správního soudu též dlouhodobě zdůrazňuje význam práva na informace jako nástroje kontroly veřejné správy. Právo na informace představuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007-89, č. 1532/2008 Sb. NSS). Obdobně judikoval i Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. 3. 2017 (body 13-14). Obecným principem poskytování informací v režimu InfZ je v zásadě úplná informační povinnost povinných subjektů, což znamená, že režimu předmětného zákona podléhají veškeré informace o činnosti povinných subjektů s výjimkou informací, jejichž ochranu výslovně předpokládá zákon (ať již informační zákon či jiný zákon). Žalovaný ani povinný subjekt žádnou takovou výlukou neuvádí. Prvostupňové a potažmo napadené rozhodnutí pouze z tohoto hlediska argumentují, že povinný subjekt postoupil spis dle zákona nadřízenému správnímu orgánu.
35. Nakonec lze doplnit, že Nejvyšší správní soud řešil i případy, zda povinný subjekt byl povinen vyžádat si informace od třetího subjektu (soukromé společnosti), aby mohl žalobcem požadované informace opětovně vytvořit (viz rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 417/2017-39); zvláštní zákon mu přitom ukládal povinnost uchovávat dané informace. Nejvyšší správní soud v dané věci dospěl k závěru, že jestliže povinný subjekt

požadované informace nenalezl ve svých vnitřních zdrojích (interních databázích, e-mailových schránkách zaměstnanců apod.), a byl povinen tyto informace mít, mohl se zcela nepochybně obrátit na společnost, která by velmi pravděpodobně měla těmito informacemi disponovat. Pokud stěžovatel není schopen informace získat jinak, je využití této možnosti dokonce nutné pro naplnění práva na informace zakotveného v [čl. 17](#) Listiny základních práv a svobod. Z toho lze dovodit, že pokud se navíc jedná o vyžádání spisového materiálu mezi správními orgány, přičemž tyto jsou povinny dodržovat zásadu součinnosti, za účelem naplnění smyslu InfZ je nutno o to více trvat na tom, aby tak bylo učiněno.

36. I přestože tedy povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem a předal spis spolu s odvoláním nadřízenému správnímu orgánu, nezbavila ho tato skutečnost povinnosti poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti, které má k dispozici. Povinný subjekt přitom měl povinnost informace mít, neboť je pověřen vedením spisu v dané věci. Z výše řečeného je nutno dovodit závěr, že povinností povinného subjektu bylo informaci obstarat.

#### *V. 2 Informační příkaz dle § 16 odst. 6 InfZ*

37. Podle § 16 odst. 6 InfZ platí, že „[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.“.
38. Podle výše uvedeného ustanovení InfZ soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Institut tzv. informačního příkazu představuje apelační prvek do správního soudnictví, jehož smyslem je zajistit, aby soudní ochrana práva na informace pomohla k včasnému poskytnutí požadované informace. Je přitom na soudu, aby ověřil existenci důvodů k neposkytnutí informací, pokud to je možné.
39. Soud se proto dále zabýval tím, zda mu okolnosti věci dovolují nařídít povinnému subjektu požadovanou informaci poskytnout. Napadené rozhodnutí přitom stálo pouze na jediném argumentu pro nevyhovění žádosti, a to na dočasné fyzické nedostupnosti spisu. Jak již však bylo výše vysvětleno, tento důvod nemohl obstát a žádný jiný důvod pro odmítnutí žádosti žalovaný ani povinný subjekt ve svých rozhodnutích nehodnotily. Soud přesto ponechává na žalovaném, aby v dalším řízení učinil sám správní úvahu o tom, zda existuje ve vztahu k požadované informaci jiná překážka, která by přicházela v úvahu a bránila informaci poskytnout, či nikoliv. Soud tento postup zvolil proto, neboť není podrobně obeznámen se všemi skutečnostmi spisového materiálu, jehož je požadovaná informace součástí, např. není schopen především posoudit, jestli se skutečně takto označená informace ve spisu nachází. Taková objektivní překážka by přitom neumožňovala informaci poskytnout a zároveň ji nelze jednoznačně vyloučit. Nadto v napadeném rozhodnutí logicky chybí úvaha o možných jiných zákonných výlukách, které by opravňovaly neposkytnutí informace. Soud se rozhodl nepředjímat rozhodování správního orgánu o jiných případných důvodech pro nevyhovění žádosti, pokud o nich úvaha zcela absentuje. Za tohoto stavu soud rozhodl, tak, že věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

40. Soud doplňuje, že zákon nestanoví, že by v každém případě bylo nutno podle lex specialis obsaženého v § 16 odst. 6 InfZ postupovat. Pokud nelze vyloučit všechny možné překážky pro neposkytnutí informace, soud by musel, aby mohl vydat informační příkaz, sám nově otevírat a posuzovat jiné možné výluky či důvody odepření, jimiž se správní orgány dosud vůbec nezabývaly. Tím by však překročil meze soudního přezkumu a nahrazoval by činnost správních orgánů. Judikatura přitom vychází z toho, že soudy ve správním soudnictví mají zásadně kasační funkci a nemohou za [správní orgány] činit a doplňovat úvahy a domýšlet odůvodnění správních rozhodnutí, a to ani ve světle § 16 odst. 6 InfZ, který míří zpravidla na situace, kdy je věc již dostatečně posouzena ve správním řízení, které je těžištěm dokazování.

## VI. Závěr a náklady řízení

41. Soud tedy shledal námitky žalobce opodstatněnými, nicméně nevyhověl návrhu žalobce na zrušení prvostupňového rozhodnutí a na nařízení poskytnutí informace podle § 16 odst. 6 InfZ z důvodů, které jsou popsány výše. Proto soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud zjistil, že se žalovaný dopustil nezákonnosti, pokud aproboval rozhodnutí povinného subjektu, jehož argumentem bylo neposkytnutí informace z důvodu dočasné fyzické nedostupnosti spisového materiálu, v němž se informace nachází. Nezákonnost napadeného rozhodnutí soud shledal v nesprávném právním posouzení žalovaného, které žalovaný v dalším řízení může napravit.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
43. Protože soud zrušil napadené rozhodnutí, dosáhl žalobce v řízení plného úspěchu, má proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměnu jeho advokátky a náhradu hotových výdajů soud stanovil podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) v účinném znění do 1. 1. 2025, neboť služby advokátky byly poskytnuty před účinností novely advokátního tarifu č. 258/2024 Sb. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) ve výši 3 x 3 100 Kč a tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Advokátka žalobce doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty. DPH činí z částky 10 200 Kč celkem 2 142 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

## Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. května 2026

Zuzana Bystřická v.r.  
předsedkyně senátu